

[Elisabeth Bruun Olesen]

stemeksportcirkulæret som en mulighed, men blot konstaterer, at nogle finder det for restriktivt. Når man læser om system- og projekteksport på side 37 i redegørelsen, står der jo faktisk, at det er et problem og en barriere, at den knowhow, som kan danne udgangspunkt for systemeksport, findes i den offentlige sektor.

Her er vi fra VS' side meget mere enige i de socialdemokratiske tanker om offentligt-privat eksportamarbejde, hvor Socialdemokratiet i sit oplæg præciserer, at offentlige virksomheder, som har mulighed for at etablere egentlige eksportafdelinger og -selskaber, skal have lov til det. Vi mener, at der er god mulighed for at eksportere den knowhow, som er opbygget af den danske velfærdsstat, og vi mener, at det er fjollet, at der er barrierer, som forhindrer det. Men vi mener samtidig, at de socialdemokratiske tanker om den offentlige sektor nok bør præciseres noget mere, så vi kan få at vide, hvor meget Socialdemokratiet vil satse på offentlig produktion til afsætning.

Endvidere mener vi, at Socialdemokratiets bud på, hvordan der kan sættes mere skub i erhvervslivet på en lang række punkter på miljøkravssiden, er gode og meget positive. Vi er enige i, at skrappe krav i miljø- og arbejdsmiljøregler også medvirker til en større eksport af den knowhow, der opbygges i forbindelse hermed.

De danske asbestregler f.eks., som langtfra er gode nok, er dog bedre end mange andre landes, og de har faktisk bevirket, at Eternit-fabrikken i dag står med en stor knowhow på området asbestfri plader, som den nu kan eksportere.

Vi er altså enige med Socialdemokratiet i, at skrappe krav til miljø- og arbejdsmiljø stimulerer til mere produktudvikling. Vi ville såmænd blot ønske, at Socialdemokratiet havde tænkt på det for mange år siden, så f.eks. Roulunds Fabriker ikke havde fået en tidsbestemt dispensation med hensyn til asbestholdige bremsebelægninger. Hvis de havde fået en tidsbestemt dispensation, havde de jo nok udviklet nogle bremsebelægninger uden asbest. Men lad nu fortidens synder hvile i dag.

Hvad ministerens redegørelse om byggeeksport angår, er det vel en forudsætning for eksporten, at der findes et velfungerende hjemmemarked, og så længe byggeindustrien

bliver brugt som konjunkturregulator med byggestop og byggekvote, og hvad ved jeg, så tror vi faktisk, at det er meget svært at vende den negative udvikling, der står omtalt i redegørelsen, til en mere positiv.

Det pointeres ofte og også af regeringen, at omstilling kræver efter- og videreuddannelse, men problemet er, at regeringen nøjes med at sige det; den gør ikke så meget ved det. Der skal imidlertid flere penge til. Det mener såmænd også erhvervslivets ledere. Bl.a. udtrykker formanden for Industrirådet i Berlingske Tidende den 11. oktober 1986, at regeringens sparebestræbelser er gået for vidt. Det er ikke nok med omprioriteringer i Undervisningsministeriet, siger han, der skal også penge til. Senest har vi måttet høre, at der nu skæres ned f.eks. på Herlevskolen, dvs. Specialarbejderskolen for Hovedstadsområdet, og de bebudede nedskæringer er faktisk ret store. For 1987 taler man om en samlet aktivitetsnedgang på 18 pct., og det betyder jo, at der bliver færre penge til efter- og videreuddannelse af den type arbejdskraft, der også er brug for.

VS mener, at regeringen i virkeligheden burde satse mere på vækstens retning som en modsætning til de sidste årtiers satsning på blind vækst og dogmet om, at Danmark skal producere og eksportere sig ud af krisen. Det tror vi nu ikke man kan få flertal for nu, men vi mener, at et kommende arbejderflertal måske kan bruges dertil, eller vi håber, det kan bruges dertil, for vi mener, at resourcebesparende, miljørigtig og reelt behovstilfredsstillende produktion er den eneste holdbare løsning på de bestandige problemer med betalingsbalancen og danske produkters evne til at konkurrere med andre varer på verdensmarkedet.

Derfor burde investeringerne, den offentlige erhvervsstøtte og de forskellige former for offentlig styring først og fremmest gå ud på at styrke den grønne sektors økonomi. Vi går altså ind for en grøn vækst, og vi anser offentligt afsætnings sikret produktion og påbud for at være de vigtigste midler i den forbindelse.

Vi mener, at grønne fonde kunne stå for den grønne produktion. De skulle finansieres med midler fra de nuværende erhvervsstøtteordninger, som så skal nedtrappes, fra en skærpet selskabsbeskatning samt fra afgifter på en særlig miljø- og arbejdsmiljøbelastende